

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 744/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou [REDACTED], [REDACTED], pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Prievidza sp. zn. 9 Er 2088/2008 z 3. júna 2013 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23 CoE 326/2013 z 20. decembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

(ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 Er 2088/2008 z 3. júna 2013 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 CoE 326/2013 z 20. decembra 2013.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že zmluvou o postúpení pohľadávky uzatvorenou 3. mája 2007 obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], postúpila obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnená“), pohľadávku z medziúveru č. 2263495403 proti sťažovateľovi ako dlžníkovi v sume 354 433,40 Sk s príslušenstvom. Na základe návrhu oprávnenej na vykonanie exekúcie, v ktorom žiadala vymôcť od sťažovateľa pohľadávku s príslušenstvom a trovy exekučného konania, okresný súd jej vykonaním poveril súdneho exekútora [REDAKOVANÉ]. Exekučný titul v danom prípade predstavoval zmenkový platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava V č. k. 3 Zm/449/2007-16 z 30. októbra 2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 22. novembra 2007 a ktorý zaväzoval sťažovateľa a [REDAKOVANÉ] (ručiteľa sťažovateľa) do 3 dní od jeho doručenia zaplatiť oprávnenej „*spoločne a nerozdielne zmenkovú sumu 371.224,- Sk so 6 % - ným úrokom od 27. 2. 2007 do zaplattenia, zmenkovú odmenu 1 237,- Sk a náhradu trov konania 22.344,- Sk z titulu súdneho poplatku za návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu a... náhradu trov právneho zastúpenia 20.943,- Sk*“.

3. Návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie zo 6. februára 2013 odôvodnený tým, že jeho majetok nestačí ani na úhradu trov exekúcie [§ 57 ods. 1 písm. h) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov – ďalej len „Exekučný poriadok“], okresný súd napadnutým uznesením zamietol z dôvodu, že „*skutočnosti uvádzané povinným o neprípustnosti exekúcie z dôvodu jeho nemajetnosti, nezakladajú predpoklad na zastavenie exekúcie a nezbavujú povinného povinnosti*

vyplývajúcej mu z vykonateľného exekučného titulu. Zisťovanie majetkových pomerov vykonáva súdny exekútor a zostáva na jeho posúdení, či je pohľadávka oprávneného nevykonalá.“. Proti uvedenému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom opätovne namietal, že „vzhľadom k tomu, že majetok povinného preukázateľne nestačí ani na trovy exekúcie, mal súd prvého stupňa návrhu na zastavenie exekúcie vyhovieť... Exekučný súd však v rozpore s § 120 ods. 2 O. s. p. nevykonal ďalšie dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci a následne neposúdil zistené skutočnosti, pre ktoré môže byť exekúcia ďalšej neprípustná..., konanie zaťažil vadou spočívajúcou v nesprávnom právnom posúdení veci, pretože neaplikoval správne právne normy.“.

4. Krajský súd napadnutým uznesením uznesenie okresného súdu ako vecne správne podľa v tom čase účinného § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil.

5. Dovolanie sťažovateľa zo 4. februára 2014 Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 4 Oboer/335/2014 z 31. marca 2016 odmietol ako procesne neprípustné, keďže „v danom prípade prípustnosť nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené“.

6. So závermi okresného súdu a krajského súdu sťažovateľ nesúhlasí a uplatnením totožných argumentov, aké uvádzal v priebehu exekučného konania, v sťažnosti vyjadruje presvedčenie, že postupom a rozhodnutiami všeobecných došlo k porušeniu jeho označených práv. V tejto súvislosti všeobecným súdom vytýka, že „svoje rozhodnutia riadne neodôvodnili“, pretože jeho návrh na zastavenie exekúcie len „okrajovo“ preskúmali, pričom vôbec nezohľadnili dôkazy o nemajetnosti sťažovateľa nachádzajúce sa v súdnom spise.

7. Na základe uvedeného sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením okresného súdu sp. zn. 9 Er 2088/2008 z 3. júna 2013 a uznesením krajského súdu sp. zn. 23 CoE 326/2013 z 20. decembra 2013 boli porušené jeho základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, aby napadnuté uznesenie okresného súdu a napadnuté

uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 12 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 303,16 €. Sťažovateľ zároveň žiada, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť zmenkového platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava V č. k. 3 Zm/449/2007-16 z 30. októbra 2007, ako aj uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Oboer/335/2014 z 31. marca 2016, „*nakoľko takisto sa jedná o spôsobilý exekučný titul*“.

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu

12. Z čl. 124 a čl. 142 ústavy a vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. V citovanom článku ústavy je totiž zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

13. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

14. Vzhľadom na to, že na preskúmanie postupu a uznesenia okresného súdu bol v prvom rade povolaný krajský (druhostupňový) súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmavať rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (podobne IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09 a iné).

K námietke porušenia základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu

15. Vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu vychádzal ústavný súd v zmysle rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika (sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) z právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Oboer/335/2014 z 31. marca 2016, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa ako procesne neprípustné, a preto dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde považoval v jeho prípade za zachovanú.

16. Sťažovateľ nepovažuje napadnuté uznesenie krajského súdu za riadne odôvodnené, pretože podľa jeho názoru nezohľadňuje dôkazy o jeho nemajetnosti nachádzajúce sa v súdnom spise.

17. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo

ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takeho postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejaviť nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

18. Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

19. Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04) je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí každému zaručiť prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom.

K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle citovaného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie a ak prijme konečné rozhodnutie, vychádzal z toho, čo objektívne zistil.

20. Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04) súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností.

21. K zákonnej povinnosti všeobecných súdov náležite a presvedčivo odôvodniť ich rozhodnutia ústavný súd už v minulosti judikoval, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

22. Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno

posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

23. Z judikatúry ESĽP, ktorú si osvojil aj ústavný súd, zároveň vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

24. Ústavný súd preto v minulosti judikoval (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05), že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

25. Uvedené východiská bol povinný pri svojom rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa dodržiavať aj krajský súd, preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posúdiť, či ich aj skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

26. Z relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie vyplýva, že odvolací súd s poukazom na účel exekučného konania, charakter exekučného titulu, ako aj obsah súdneho spisu odvolacie námietky sťažovateľa vyvrátil, pričom dospel k záveru, že *„sa exekúcia vedie na základe spôsobilého exekučného titulu (zmenkový platobný rozkaz má účinky právoplatného rozsudku), je spravovaná dispozičnou zásadou, v zmysle ktorej oprávnený podáva návrh na vykonanie exekúcie, ako aj návrh na zastavenie exekúcie, súdny exekútor, ktorého súd prvého stupňa vylúčil z vykonania exekúcie (do právoplatnosti uznesenia exekučného súdu, v časti výroku o jeho vylúčení) podnet na zastavenie exekúcie nepodal a u povinného 1./ nebola absencia majetku a finančných prostriedkov preukázaná“*.

27. Preskúmaním napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd zistil, že ho nemožno považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, a že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu na spochybnenie právnych záverov krajského súdu vyjadrených v napadnutom uznesení. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, pričom relevantné ustanovenia v tom čase účinného Občianskeho súdneho poriadku, ktoré mu umožňovali rozhodnúť zvoleným spôsobom, interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom. Závery krajského súdu vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Možno teda uzavrieť, že krajský súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom vznesené odvolacie námietky, na prerokovaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne aj procesnoprávne ustanovenia v tom čase účinných všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie o potvrdení uznesenia okresného súdu náležite a zrozumiteľne odôvodnil, čím zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľ pred ním domáhal.

28. Napokon aj najvyšší súd v uznesení o odmietnutí dovolania sťažovateľa zdôraznil, že *„Konštatovanie nemajetnosti povinného v exekučnom konaní musí byť pritom vždy založené na objektívnych zisteniach súdneho exekútora a relevantných dôkazoch...“*

Exekučný súd nie je povinný nariadiť pojednávanie a dokazovanie vykonáva aj oboznamovaním sa s obsahom listín, ktoré účastníci predložia. Zisťovanie majetkových pomerov povinného je v exekučnom konaní zabezpečené prostredníctvom súdneho exekútora. V predmetnej veci však šetrenie súdneho exekútora nevedlo k takým zisteniam, aby podal návrh na zastavenie exekúcie pre nemajetnosť povinného I/ v zmysle § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku.“.

29. Skutočnosť, že sa konanie pred krajským súdom neskončí podľa predstáv sťažovateľa, sama osebe nie je právnym základom na namietnutie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy sťažnosťou podanou ústavnému súdu, pretože do obsahu tohto práva nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 240/2013).

30. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

31. A keďže z napadnutého rozsudku krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na ochranu majetku podľa čl. 13 dodatkového protokolu ani práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru, z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti.

32. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

33. Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že keďže sťažovateľ proti prvému a tretiemu výroku uznesenia okresného súdu sp. zn. 9 Er 2088/2008 z 3. júna 2013, ktorými zamietol jeho námietky proti exekúcii a vylúčil súdneho exekútora z vykonávania exekúcie, nepodal riadny opravný prostriedok (a ako také nadobudli právoplatnosť ešte 3. júla 2013), bolo bezpredmetné reagovať na jeho sťažnostnú argumentáciu identickú s obsahom týchto námietok uplatnených pred súdom prvého stupňa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2016